

назива ово „немачкомъ самохвалности, кои радо сами свое и туђе пороке покриваю, шта више и за добродѣтель іоштъ приписую и толкую.“ — Непристойно е кому несрећупребацивати у коюсмо га сами бацили. Народу Славянскомъ кои половину Немачке сачинява, нити се може нѣгово понемченѣ, нити робство, нити пакъ као што се каже нѣгово отрицателно и страдателно биће пребацити, еръ ово е само чрезъ прве проузроковано и произведено. Ни еданъ прави Славянинъ, ни еданъ Хердеромъ човечностѣу одушевлени Немацъ неће и неможе се одъ туге при помислу уздржати, да е едно тако израднo дрво Славянства своевольствомъ и силомъ суседа свое круне, свогъ цветаня, развияня и свои плодова лишено. Текъ чрезъ Славяне е Немачка то постала што е данасъ, чрезъ нѣи се е повећала и оячала. Помислимо како би мала была Немачка безъ ти свию понемчени Славяна одъ острова Риге и Померна пакъ до Майсна, Лужице, Бамберга и. т. д. Хелмондъ и Адамъ одъ Бременъ наводе до едно 30 понемчени Славянски племена и народа. Двадесетъ и три немачка цара одъ Карка Великогъ пакъ до Хенрика IV съ неизбројни краљѣви и князеви одъ год. 800 до 1190. радили су на нѣи овомъ обезнароћеню; „жалостна е судбина Славяна, вели немачки списатељ Волтманъ у својој Историји Немачке, Геттингъ 1798, Часті I. — да су одъ Немаца Мађара и Нормана